

KORMÁNYOS ÁKOS

Önkívületlenül ölelni is lehet

Önkívületlenül ölelni is lehet.

Csukott szemmel ülök az ágy szélén.

Arcod hátulról az enyémhez nyomod.

Jobb kezed mellkasomon,

bal kezed ujjbegyeivel átmasszírozod hajhagymáimat,
végül homlokomon megpihen tenyered.

Érzem, hogy nem vagy itt, és hogy vinnél magaddal.

Menni akarok veled.

Mellkasom követni kezdi tenyered.

Mély levegő, és tudóm megtelik,

lassan, kontrolláltan fújom ki, és a térfogat csökken.

Együtt lélegzünk.

Egyszer csak, ahogyan a jógik szent szövegeiben meg van írva,
színeket kezdek látni.

Narancs, zöld, lila. Pacák és foltok.

Eszembe jut, hogy fájdalomcsillapítóért indultam,
de a gondolatot már el is zavarta egy vörös buborék.

Nem vagyok sehol.

Fel tudnám sorolni a szobában a tárgyakat,
hol az asztal, a szék, hol az ágy, amin ülünk.

Nyitva az ablak,

és fel tudnám sorolni egyenként a beszűrődő hangokat.

A fecskéket, az autórobajt, a fák susogását,

és mégis olyan távoli mindez.

Lassan megszűnik közöttünk a határ.
Tenyered már nincs homlokomon,
arcod már nincs arcomon.
Utolérlek, és átesem egy másik világ valóságába,
ahol se te, se én nem vagyunk.
Ahol nem ölelsz, ahol nincs ablak, és nincs autóröbaj.
Ahol nincs a nyakamon a leheleted.
Ahol nincsenek newtoni törvények,
ahol a háromszög belső szögeinek összege nem 180 fok.
Ahol csend van.
Nem a hang és a zajok nem-léte van,
hanem a csend van. Kettőnk csendje.

–

–

–

–